

וזהו הסוד של האות ו"ו, ששניהם
הולכים יחד, משום שהם סוד
אחד ודמות אחת.

ויבא יוסף את דבתם רעה, הרי
פרשוקה שהיה אומר לאביו עליהם
שהיו אוכלים איבר מבעלי חיים
כשהם חיים. ויבא יוסף את דבתם
רעה, וכי זה במנזן היו אותם בני
השפחות, איך היו מזלזלים בהם
בני לאה, ואיך היו אוכלים איבר
מן החי והיו עוברים על מצות
רבונם, שהרי צוה על בני נח
מצוה זו, כמו שנאמר (בראשית ט) אף
בשר בנפש דמו לא תאכלו, והם
היו אוכלים אותם ועוברים על
מצות רבונם? אלא יוסף היה
אומר, ועל זה נענש.

רבי יהודה אומר, את דבתם רעה -
כמו שבארוהו שנתנו עיניהם
בבנות הארץ, וזהו דבתם רעה,
להיניק את כל אותן הדרגות
שאינן קדושות (ר"א אף על גב) שבאות
מצד הטמאה.

וישראל אהב את יוסף מפל בניו
כי בן זקנים הוא לו ועשה לו
פתנת פסים. רבי אלעזר פתח
ואמר, (ישעיה כו) לך עמי בא
בחדריה וסגר דלתך בעדך חבי
כמעט רגע עד יעבר זעם. לך עמי
בא בחדריה.

בא ראה כמה אוהב הקדוש ברוך
הוא את ישראל, ובשכיל אהבתם
שאוהב אותם על כל העמים
עובדי עבודת כוכבים ומזלות,
הזהיר אותם ורוצה לשמר אותם
בכל מה שהם עושים.

בא ראה, שלש פעמים יש ביום
שהדין שורה בעולם, וכשבא
אותו הזמן, צריך האדם להזהר
ולהשמר שלא יפגע בו אותו

ביוסף, וכל מה דאירע להאי אירע להאי,
ותרווייהו כחדא אזלי. ודא הוא רזא דאת
ו"ו דאזלי תרווייהו כחדא, בגין דאינון רזא
חדא ודיוקנא חדא.

ויבא יוסף את דבתם רעה, הא אוקמוה
דהוה אומר לאבוי עלייהו דהוה אכלי
שויפא מבעלי חייך פד אינון חייך. ויבא
יוסף את דבתם רעה, וכי הא במנינא הו
אינון בני שפחות, היך הו מזלזלין בהון
בני לאה, והיך הו אכלין אבר מן החי והו
עברין על פקודא דמאריהון. דהא פקיד על
בני נח פקודא דא. כמה דאת אמר, (בראשית ט)
אף בשר בנפש דמו לא תאכלו, ואינון הו
אכלי ליה ועברין על פקודא דמאריהון.
אלא יוסף הוה קאמר, ועל דא אתענש.

רבי יהודה אומר, את דבתם רעה, כמה
דאוקמוה דיהבי עיניהו בבנות ארעא,
ודא הוא דבתם רעה. לזנקא לכל אינון
דרגין דלא קדישין (ר"א ל"ג אף על גב) דאתיין
מסטרא מסאבא:

וישראל אהב את יוסף מפל בניו כי בן
זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
פסים. רבי אלעזר פתח ואמר, (ישעיה כו) לך
עמי בא בחדריה וסגר דלתך בעדך חבי
כמעט רגע עד יעבר זעם. לך עמי בא
בחדריה.

תא חזי, כמה קדשא בריה הוא רחים לון
לישראל. ובגין רחימותא דלהון
דרחים לון על כל עמין עובדי עבודת
כוכבים ומזלות, אזהר לון, ובעי לנטרא לון
בכל מה דאינון עבדין.

תא חזי, תלת זמנין אית ביומא דדינא שריא בעלמא, וכד אתי ההוא

הדין, והם זמנים ידועים, והרי בארוה.

משום שהרי כשעולה הבקר, אברהם מתעורר בעולם ואחזו את הדין לקשר אותו עמו, ובראשית שלש השעות הראשונות נוסע הדין ממקומו להתעורר בו ביצקב, עד שמתעוררת תפלת המנחה שמתחילה את הדין למקומו, ומתעורר הדין שלמטה להתקשר בדין של מעלה, שהרי אז נקשר דין עם דין, וצריך להזהר.

עוד, כשהדין מתעורר בעולם והמות נמצא בעיר, לא צריך האדם ללכת יחידי בשוק, והרי בארנו את הדברים, אלא צריך לסגור את עצמו שלא יצא החוצה, כמו שבארוהו בנח שסגר את עצמו בתבה שלא ימצא לפני המשחית. ועל זה לך עמי בחדרך, סגר את עצמך, וסגר דלתך בעדך, שלא יתראה לפני המשחית. חבי כמעט רגע עד יעבר זעם, שאחר שעובר הדין אין רשות למשחית להשחית.

בא ראה, שהקדוש ברוך הוא בשביל האהבה שהוא אוהב את ישראל וקרב אותם אליו, כל שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות שונאים את ישראל, משום שהם מרחקים וישראל קרובים.

ובא ראה, משום האהבה שאהב יעקב את יוסף יותר מאחיו, אף על גב שכלם היו לו אחים, מה כתוב? ויתנפלו אתו להמיתו. כל שכן העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות לישראל.

לו שהגלה מאביו, וגלה אביו

זמנא, מיבעי ליה לבר נש לאזדהרא ולאסתמרא דלא יפגע ביה ההוא דינא, ואינון זמנין ידיען והא אוקמוה.

בגין דהא כד סליק צפרא, אברהם אתער בעלמא, ואחיד ליה לדינא לקשרא ליה בהדיה. ובשירותא דתלת שעי קמיייתא נטיל דינא מאתריה לאתערא ביה ביצקב, עד דאתער צלותא דמנחה דאהדר דינא לאתריה, ואתער דינא דלתתא לאתקשרא בדינא דלעילא. דהא כדין אתקשר דינא בדינא ובעי לאזדהרא.

תו כד דינא אתער בעלמא ומותא אשתפח במתא, לא ליבעי ליה לבר נש למיהף יחידי בשוקא והא אוקימנא מלי. אלא בעי לאסגרא גרמיה דלא יפוק לבר, פמה דאוקמוה בנח דאסגר גרמיה בתיבותא דלא ישתפח קמי מחבלא.

ועל דא לך עמי בא בחדריך, אסגר גרמך. וסגור דלתך בעדך, דלא יתחזי קמיה דמחבלא. חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, דבתר דאעבר דינא לית ליה רשו למחבלא לחבלא.

תא חזי, דקדשא ברין הוא, בגין רחימותא דאיהו רחים לון לישראל וקריב לון לגביה, כל שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות שונאין לון לישראל. בגין דאינון מתרחקין וישראל קריבין.

והא חזי, בגין רחימותא דרחים יעקב ליוסף יתיר מאחוי, אף על גב דכלהו הוו ליה אחין, מה כתיב ויתנפלו אותו להמיתו, כל שכן עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות לישראל.

תא חזי, פמה גרים ליה ההוא רחימותא

בא ראה פמה גרמה לו אותה אהבה שאהב אותו יותר, שגרים